

Panium - Nummer negentien

De Groten: Antiochus, Constantijn en de Laatste President

Jeff Pippenger

2026-03-01

De sleutel tot het juist onderscheiden van de verzen tien tot en met zestien van Daniël elf ligt in de fundamentele profetische toepassingen die meer dan dertig jaar geleden, in 1996, werden gebruikt toen het tijdschrift *The Time of the End* werd gepubliceerd. Dertig jaar later heeft de Heere geopenbaard dat een andere profetische boodschap geformaliseerd moet worden, zoals de Milleritische boodschap in 1831 werd geformaliseerd. In de omega-geschiedenis van deze dertig jaar wordt de boodschap die geformaliseerd moet worden voorgesteld als een correctie van een eerdere boodschap over de islam, zoals weergegeven door Josiah Litch, en tevens als een gecorrigeerde boodschap van de gesloten deur, zoals weergegeven door Samuel Snow, hetgeen het symbool is van de gelijkenis van de tien maagden. Een boodschap over de islam, vergezeld van een waarschuwing voor de voortschrijdende sluiting van de genadeduren terwijl Christus Zijn oordeelswerk voltooit, zal worden verkondigd. De boodschap is tweeledig en bezit een innerlijke en uiterlijke lijn, die op hun beurt de eerste twee stappen vertegenwoordigen van het beproevingsproces in drie stappen dat zich altijd voordoet wanneer een profetie wordt ontzegd, zoals de Openbaring van Jezus Christus op 31 december 2023.

Het tijdschrift *The Time of the End* bevat het fundamentele overzicht van de toekomst voor Amerika zoals die wordt voorgesteld in de laatste zes verzen van Daniël elf, die ten tijde van het einde in 1989 werden ontzegd. Het tijdschrift bevindt zich al dertig jaar in het openbare domein, en niemand heeft gezien dat een hoofdthema van het tijdschrift de godsdienstige strijd was tussen het communisme en de kerken onder de invloed van het katholicisme, vooral in Oekraïne. Die godsdienstige strijd uit de periode van 1989 verklaart de context van de godsdienstige ondergang van Poetin zoals voorgesteld door Ptolemaeus en Uzzia in de opstand die zij beiden in de tempel te Jeruzalem manifesteerden. De tempel te Jeruzalem was de tempel van Uzzia, niet de tempel van Ptolemaeus. Zowel Poetin als Zelenskyy ontheiligen dezelfde tempel op twee verschillende wijzen: de een als een Egyptenaar en de ander als een Jood.

De kerk die in 1989 streed tegen de koning van het zuiden, was de Katholieke Kerk. En waarom ook niet? Het atheïsme van Frankrijk bracht in 1798 de dodelijke wond toe aan de koning van het noorden, dus waarom zou het pausdom geen vergelding oefenen tegen de langdurige vervolging van de Katholieke Kerk door het atheïsme, vooral in Oekraïne? Nog betekenisvoller is dat dit duidelijke getuigenis over Oekraïne afkomstig was uit een publicatie van 1996, die de seculiere geschiedschrijvers aanhaalde met betrekking tot de geschiedenis van 1989. Nu de Heer de verborgen geschiedenis van vers veertig ontsluit, heeft Hij gewezen op de strijd tussen twee orthodoxe kerken om de profetische en historische context te verschaffen van de slag bij Rafia en haar nasleep, en Hij had de noodzakelijke inzichten reeds opgenomen in het tijdschrift *The Time of the End*, dat dertig jaar geleden werd gepubliceerd.

De ondergang van Napoleon stemt overeen met de geleidelijke ondergang van Lenin, Stalin en het stelsel van de Sovjet-Unie. Toen het profetische zuidelijke koninkrijk zijn hoofdstad naar Rusland verplaatste, vonden er in 1917 twee grote revoluties plaats. De eerste is wat de Russische Revolutie wordt genoemd, toen de tsaar werd afgezet, en vervolgens volgde in datzelfde jaar de Bolsjewistische Revolutie, die leidde tot de burgeroorlog van 1917 tot 1922. In 1922 werd de Sovjet-Unie gevormd.

Het begin van Rusland als de geestelijke koning van het zuiden vertegenwoordigde een revolutie in twee stappen die leidde tot een burgeroorlog en vervolgens tot de vorming van een confederatie van landen. De ineenstorting van de Sovjet-Unie voltrok zich eveneens in twee stappen, beginnend met de afbraak van de Berlijnse Muur op 9 november 1989, wat vervolgens leidde tot de ontbinding van de Sovjet-Unie op 31 december 1991. Als de laatste heerser van Rusland, de koning van het zuiden, werd Vladimir Poetin getypeerd door de eerste Russische heerser — Vladimir Lenin.

Vladimir betekent „een groot leider” en Putin betekent „de weg”. Lenin betekent „een grote rivier”, maar Vladimir Lenin koos de naam Lenin om zijn werkelijke naam te verbergen, namelijk Vladimir Iljitsj Oeljanov. Iljitsj betekent „zoon van Elia”, en Oeljanov betekent „jeugdige zoon van Elia”.

De grote Russische leider op het pad, in de geschiedenis voorgesteld door de slag bij Raphia in 217 v.Chr., werd getypeerd door de eerste leider van Rusland, die als Vladimir Lenin de grote leider van de machtige rivier was, maar die zijn naam verborg. Een naam is een symbool van karakter, en dat Vladimir zijn twee namen verborg, vertegenwoordigt een karakter dat een grote rivier van politiek denken verkoos boven een karakter dat door Elia wordt voorgesteld, hetgeen betekent: „God is Jehovah.” De wortel van het atheïsme is de ontkenning van God, en atheïsme is een wezenlijk kenmerk van de koning van het zuiden. De tweede en derde voornaam van Lenin leggen de nadruk op Elia en zijn zoon, en het einde van Rusland als de koning van het zuiden wordt voorgesteld door Ptolemaeus IV, die bij de slag bij Raphia de overwinning behaalde, maar toen Antiochus in 200 v.Chr. bij de slag bij Panium terugkeerde, regeerde toen de vijfjarige zoon van Ptolemaeus. Lenins twee oorspronkelijke namen identificeren Elia en zijn zoon, en stemmen overeen met Ptolemaeus en zijn zoon. Elia en de boodschap aan zijn kinderen treden op in de laatste dagen, vlak vóór „de grote en geduchte dag des HEEREN”; waar ook de slagen bij Raphia en Panium gelokaliseerd zijn.

Zie, Ik zal u de profeet Elia zenden, voordat de grote en geduchte dag des HEEREN komt. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen terugbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla. Maleachi 4:5, 6.

Het getuigenis van Uzzia en Ptolemaeus komt overeen in vers elf van Daniël elf, en Uzzia leefde elf jaar na zijn opstand en melaatsheid; terwijl Ptolemaeus in totaal zeventien jaar regeerde, hetgeen hetzelfde aantal jaren is als de periode tussen de veldslagen van vers elf en vers vijftien. De profetie van 250 jaar die in 457 v.Chr. begon, eindigde in 207 v.Chr. in het midden van die twee veldslagen; tien jaar na Rafia en zeven vóór Panium. De regering van Ptolemaeus IV begon in

221 v.Chr., en hij stierf in 204 v.Chr., zodat de zeventien jaren van Ptolemaeus niet dezelfde lijn vormen als de zeventien jaren van Rafia tot Panium. Evenmin zijn zij dezelfde zeventien jaren die worden voorgesteld door de voltooiing van de profetie van 250 jaar, beginnend met Nero in 64 en eindigend in 313. Van 313 tot de eerste zondagswet in 321 zijn acht jaar, en negen jaar later, in 330, verdeelde Constantijn het koninkrijk in oost en west.

In de zeer nabije toekomst zullen Poetin en Rusland Oekraïne verslaan, en de voetstappen van Ptolemaeus en Uzzia zullen zich beginnen te herhalen in de geschiedenis die door vers twaalf wordt weergegeven. De twee bijbelse getuigen plaatsen de laatste crisis voor Poetin in een crisis van kerk en staat. Hun opstand kwam tot uiting in de tempel te Jeruzalem en duidt aldus de tempel en de godsdienst van Uzzia aan als het punt van profetische verwijzing.

Zelenskyy, wat „groen” betekent, is de marionet van de globalistische bureaucraten van de Europese Unie en de Verenigde Naties, wier globalistische agenda treffend wordt vertegenwoordigd door de groene politieke beweging die moeder aarde aanbidt. Het is passend dat Zelenskyy een acteur was, want hij is duidelijk een instrument van andere machten, en de betekenis van zijn naam, „groen”, duidt op de politieke filosofie die zijn bewegingen leidt op het schaakbord van de menselijke geschiedenis. Schaakmat ligt voor Zelenskyy vlak om de hoek.

In deze eindgeschiedenis zal de opstand van Uzzia en Ptolemaeus opnieuw worden uitgebeeld, maar Ptolemaeus (Poetin) stierf vier jaar vóór de slag bij Panium, en de laatste heerser van de koning van het zuiden wordt voorgesteld door een vijfjarig kind dat wordt geleid door een opeenvolging van corrupte en onbekwame regenten.

Ptolemaeus V was slechts ongeveer 5–6 jaar oud toen hij in 204 v.Chr. de troon besteeg (na de mysterieuze dood van zijn vader), en het Ptolemeïsche koninkrijk werd tijdens zijn regering verlamd door een reeks onbekwame of corrupte regentschappen. Het aanvankelijke regentschap duurde van 204–202 v.Chr., nadat de dood van Ptolemaeus IV was verborgen gehouden en zijn moeder Arsinoë III was vermoord. De hofgunstelingen Sosibius, een minister die reeds lang onder Ptolemaeus IV diende, en Agathocles, de broer van Agathoclea, de maîtresse van Ptolemaeus IV, riepen zichzelf uit tot regenten. Zij vervalsten of presenteerden een testament dat hen tot voogden maakte, stelden de jonge koning onder de hoede van Agathoclea en haar familie, en zuiverden mogelijke rivalen uit. Sosibius voerde een groot deel van het vroege bestuur.

Rond 202 v.Chr. vond een machtsverschuiving plaats, toen Agathocles de overheersende regent werd, maar algemeen werd gehaat vanwege losbandigheid en wanbestuur. Een volksopstand in Alexandrië leidde tot zijn brute lynchpartij door een menigte, waarbij de jongen-koning daaraan in naam zijn goedkeuring verleende. De daaropvolgende regenten waren Tlepolemus, de gouverneur van Pelusium, en daarna Aristomenes. Tegen de tijd van de slag bij Panium in 200 v.Chr. stond het koninkrijk onder deze wisselende reeks van regenten en hofadviseurs.

Bij de slag bij Panium werden de Ptolemaïsche strijdkrachten in het veld aangevoerd door de generaal Scopas van Aetolië, een huurlingenaanvoerder die onder het regentschap was aangesteld, niet door Ptolemaeus V zelf. De jonge koning had geen werkelijke controle — de beslissingen, de militaire strategie en de algehele zwakte van het koninkrijk vloeiden voort uit de verlamming van

de regenten, interne opstanden (zoals de inheemse Egyptische opstanden) en hofintriges. Deze instabiliteit stelde Antiochus III de Grote in staat Scopas bij Panium beslissend te verslaan en Coele-Syrië, met inbegrip van Judea, blijvend aan de Ptolemaïsche heerschappij te onttrekken.

Historici bespreken de waarschijnlijkheid dat de dood van Ptolemaeus IV door vergiftiging werd veroorzaakt, hetgeen eveneens deel uitmaakt van de historische speculatie betreffende Vladimir Lenin, Jozef Stalin, alsook de koningin van het zuiden, Cleopatra. Poetin behaalt de overhand in de Oekraïense Oorlog, maar vervolgens vangt zijn ondergang aan met zijn verlangen om de controlerende verhouding te herstellen die de Sovjet-Unie vroeger met de Oekraïense kerk had, welke, toen zij in 1989 werd opgeheven, het symbool was van de overwinning van de koning van het noorden op de koning van het zuiden.

Oekraïne is de bakermat van de Oost-Slavische orthodoxie. De doop van Vladimir de Grote vond in 988 in Kyiv plaats. Moskou maakte later aanspraak op de titel „Derde Rome” nadat Constantinopel was gevallen, en positioneerde zich als de rechtmatige erfgenaam en geestelijke beschermer van alle Russische landen, met inbegrip van Oekraïne als zijn „canoniek territorium”.

Het Patriarchaat van Moskou heeft Oekraïne altijd beschouwd als geestelijk onafscheidelijk van Rusland, onder het motto „Eén volk, één geloof”, een uitdrukking die Poetin zelf herhaaldelijk heeft gebruikt. Oekraïne, vooral sinds 2014/2022, beschouwt het toezicht vanuit Moskou in toenemende mate als koloniale en imperiale overheersing veeleer dan als waarachtig geestelijk moederschap. Per februari 2026 zijn er twee concurrerende orthodoxe structuren. De ene is de Orthodoxe Kerk van Oekraïne, die sinds 2019 onafhankelijk is van de Oecumenische Patriarch Bartholomeüs van Constantinopel. In Kyiv wordt de Orthodoxe Kerk van Oekraïne beschouwd als de werkelijk nationale kerk.

Lezer, wees gewaarschuwd: de Orthodoxe Kerk van Oekraïne is een andere kerk dan de Oekraïens-Orthodoxe Kerk. De Oekraïens-Orthodoxe Kerk is verbonden met de Russisch-Orthodoxe Kerk, en om die reden heeft Zelenskyy haar aangevallen. Het Vaticaan verzet zich tegen de aanvallen van Zelenskyy die reeds gaande zijn, maar de opstand van Poetin in vers twaalf volgt op zijn overwinning bij Raphia en ligt nog in de toekomst.

De Oekraïens-Orthodoxe Kerk was historisch verbonden met het kerkelijk lichaam van Moskou. In de nasleep van de invasie van 2022 verklaarde de Oekraïens-Orthodoxe Kerk in mei 2022 volledige autonomie, maar Oekraïense staatsonderzoeken (DESS) hebben herhaaldelijk betoogd dat zij canoniek en juridisch met Moskou verbonden blijft. Oekraïne nam in augustus 2024 een wet aan (ondertekend door Zelenskyy) die ieder religieus lichaam verbiedt dat verbonden is met de Russisch-Orthodoxe Kerk (de „agressorstaat”). De Oekraïens-Orthodoxe Kerk is gelast de banden volledig te verbreken of anders ontbinding van haar Metropolie van Kyiv door een rechterlijk bevel tegemoet te zien. Eind 2025 en begin 2026 vinden er nog steeds invallen plaats, parochie-overdrachten aan de Oekraïens-Orthodoxe Kerk (meer dan 1.300 sinds 2022), rechtszaken, en VN-deskundigen die waarschuwen voor zorgen omtrent de godsdienstvrijheid met betrekking tot de Oekraïens-Orthodoxe Kerk.

Het Vaticaan heeft zich publiekelijk verzet tegen elke gedwongen ontbinding van de Oekraïens-Orthodoxe Kerk. Rusland en Poetin presenteren dit als regelrechte vervolging van de canonieke orthodoxie en hebben de bescherming van de “Russisch-orthodoxe kerken” tot een uitdrukkelijke eis gemaakt in eventuele vredesonderhandelingen. Russische propaganda verbindt de Oekraïens-Orthodoxe Kerk en de aanvallen van de Oekraïense staat daarop consequent met “nazisme” en als onderdeel van hun rechtvaardiging voor “denazificatie”.

Poetin zal zich vermetel in de „tempel” begeven en de volledige geestelijke heerschappij over de Oekraïense orthodoxie opeisen in een poging de gehele Oekraïense kerkstructuur opnieuw aan Moskou te onderwerpen, waarbij hij erkenning eist als het rechtmatige geestelijke hoofd van de Russisch-orthodoxe wereld.

Dit is het exacte parallel met Ptolemaeus die het Heilige der Heiligen binnengaat, terwijl Uzzia Zelenskyj is die tracht reukwerk te branden. Ptolemaeus’ opstand vond plaats in het Heilige der Heiligen en die van Uzzia in het heilige. Een zuidelijke koning, vervuld van de overwinning van de „grenslijn”, die de volmacht van het nazisme beëindigt, en vervolgens zich begeeft in de plaats die uitsluitend toebehoort aan het domein van de godsdienst. Dan zal een plotselinge, door de voorzienigheid bewerkte vernedering komen, en Poetin zal van het toneel verdwijnen (zoals Ptolemaeus IV stierf in 204 v.Chr.). Na het machtsvacuüm van een ‘fase van zwakke opvolgers’ keert de noordelijke koning met grotere kracht terug en behaalt de overhand in de moderne slag bij Panium in vers 15.

Zeventien

Zeventien jaar komt driemaal voor in de geschiedenis waarin de veldslagen van Raphia en Panium, regel op regel, samenvloeien. De zeventien jaren vanaf het Edict van Milaan, waarin de oostelijke en westelijke tronen van het rijk door middel van een huwelijk werden samengebracht, totdat het koninkrijk in 330 werd verdeeld en gescheiden. De zeventien jaren die beginnen en eindigen, zijn wegmarkeringen van twee andere verwante profetische perioden. Beginnend met Nero in het jaar 64 wordt een periode van vervolging gemarkeerd die eindigde in de geschiedenis van Constantijn de Grote. De overgang van Nero’s periode van vervolging naar het compromis dat door Constantijn wordt voorgesteld, duidt op de overgang van de gemeente van Smyrna naar de gemeente van Pergamus. 313 en het Edict van Milaan duiden het einde van de gemeente van Smyrna aan, en het einde van de periode van zeventien jaar is het jaar 330, hetgeen de vervulling was van de driehonderdzesigjarige profetie van Daniël 11:24.

Hij zal in vrede binnentrekken, ja, zelfs in de vruchtbaarste streken van het gewest; en hij zal doen wat zijn vaders niet hebben gedaan, noch de vaders van zijn vaders; hij zal onder hen buit en roof en rijkdom verdelen; ja, tegen de vestingen zal hij zijn plannen beramen, maar slechts voor een tijd. Daniël 11:24.

De zeventien jaar vanaf 313 en het edict van Milaan beginnen met een vervulling van profetie en eindigen bij de vervulling van een andere profetie. De eerste profetische vervulling, die het begin markeert, duidt de overgang aan van de gemeente van Smyrna naar de gemeente van Pergamus, en de profetie die het einde van die zeventien jaar markeert, duidt de verdeling van Rome in Oost- en

West-Rome aan. De zeventien jaar worden aangeduid door de profetische geschiedenis, niet door enige specifieke afkondiging van zeventien jaar. De alfa van de scheiding van de tweede gemeente van de derde gemeente viel samen met de verdeling van het rijk in oost en west bij de vervulling van de tijdprofetie van 360 jaar. Die twee profetieën stellen een periode van zeventien jaar vast, en zij moeten worden bevestigd als een legitieme profetische periode op grond van het getuigenis van twee of drie; indien zeventien een geldig profetisch symbool is.

Die getuigen bestaan in een andere periode van 250 jaar die begon in 457 v.Chr. Op die datum begon de profetie van de 2.300 jaar van Daniël 8:14. 457 v.Chr. is een profetisch beginpunt en een gevestigd profetisch merkteken. Wanneer men 250 jaar de toekomst in rekent, komt men uit bij 207 v.Chr., hetgeen de geschiedenis is tussen de veldslagen van Raphia en Panium. De veldslag van Raphia en die van Panium kunnen niet van elkaar worden gescheiden, want beide werden gevoerd door Antiochus de Grote. Van de veldslag van Raphia in 217 v.Chr. tot aan de veldslag van Panium in 200 v.Chr. zijn zeventien jaar. De profetie van de 2.300 jaar duidt aan het begin op een bedelingsverandering, toen het derde decreet de nationale soevereiniteit van Juda herstelde, en vervolgens aan het einde op een bedelingsverandering, toen Christus van het heilige naar het Heilige der Heiligen overging. 207 v.Chr. vertegenwoordigt de bedelingsverandering van de Egyptische heerschappij over Judea naar de Seleucidische bedeling van heerschappij over het heerlijke land. De bedeling van Seleucidische controle over het heerlijke land bracht in 167 v.Chr. de opstand van de Makkabeeën voort.

De Nero-periode van 250 jaar eindigt met de geschiedenis van Constantijn de GROTE, en de 250 jaar die tussen de twee veldslagen worden afgesloten, vormen de geschiedenis van Antiochus de GROTE. In de slag bij Raphia versloeg Ptolemaeus IV Antiochus de Grote, en Ptolemaeus regeerde zeventien jaar. Beide perioden van 250 jaar bevatten een afzonderlijke periode van zeventien jaar. Beide eindigen in de geschiedenis van een heerser die bekendstaat als de GROTE. Beide perioden van 250 jaar beginnen bij een vastgesteld profetisch wegmerk, en beide eindigen bij een vastgesteld profetisch wegmerk.

De Verenigde Staten begonnen op 4 juli 1776 en 250 jaar later komt men uit op 4 juli 2026, wanneer Donald Trump, die bekendstaat als degene die ernaar streeft Amerika „groot” te maken, die 250 jaar zal vieren. 2026 eindigt, evenals de 250 jaar vanaf 457 v.Chr., in het midden van de geschiedenis van de moderne veldslagen van Raphia en Panium, bekend als de Oekraïense en Derde Wereldoorlog. De regering van een zuidelijke koning, de periode van de eerste zondagswet en de periode van de slag bij Raphia tot Panium leveren drie perioden van zeventien jaar op, die alle verbonden zijn met dezelfde profetische geschiedenis. Drie perioden van 250 jaar komen alle tezamen aan in dezelfde profetische geschiedenissen. De drie perioden van 250 jaar vestigen drie lijnen van profetische waarheid, met geschiedenis die verbonden is met Donald Trump, voorgesteld als hetzij Constantijn de Grote, hetzij Antiochus de Grote.

De drie perioden van 250 jaar verschaffen drie verschillende, maar complementaire illustraties van de laatste dagen. Nero's tijdlijn duidt de zeventienjarige geschiedenis van compromis aan, die volmaakt spreekt tot de profetische kenmerken van de vorming van het beeld van het beest.

‘De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest zal worden gevormd vóórdát de genadetijd sluit; want het zal de grote beproeving zijn voor het volk van God, waardoor hun eeuwig lot zal worden beslist. Uw standpunt is zulk een warboel van tegenstrijdigheden dat slechts weinigen zullen worden misleid.’

„In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, geciteerd].”

„Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehovah en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Zij die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagsabbat aanvaarden, zullen het merkteken van het beest ontvangen.”
Manuscript Releases, deel 15, 15.

Het beeld van het beest is de vereniging van kerk en staat, waarbij de kerk de verhouding beheerst. Het compromis van Constantijn in zijn poging het heidendom met het christendom te verenigen, is het klassieke voorbeeld van het compromis der laatste dagen.

“In de bewegingen die thans in de Verenigde Staten gaande zijn om voor de instellingen en gebruiken van de kerk de steun van de staat te verzekeren, treden de protestanten in de voetsporen van de papisten. Ja, meer nog, zij openen de deur voor het pausdom om in protestants Amerika de heerschappij te herwinnen die het in de Oude Wereld heeft verloren. En wat aan deze beweging nog grotere betekenis verleent, is het feit dat het voornaamste beoogde doel de handhaving van de zondagsviering is—een gebruik dat bij Rome is ontstaan en dat het als het teken van zijn gezag opeist. Het is de geest van het pausdom—de geest van gelijkvormigheid aan wereldse gebruiken, de verering van menselijke overleveringen boven de geboden van God—die de protestantse kerken doordringt en hen ertoe brengt hetzelfde werk van verheffing van de zondag te verrichten dat het pausdom hun is voorgegaan.”

„Indien de lezer de machten wil begrijpen die in de spoedig komende strijd zullen worden aangewend, behoeft hij slechts het verslag na te gaan van de middelen die Rome in vroegere eeuwen voor hetzelfde doel heeft aangewend. Indien hij wil weten hoe papisten en protestanten, verenigd, zullen handelen met hen die hun dogma’s verwerpen, laat hij dan letten op de geest die Rome heeft geopenbaard jegens de sabbat en haar verdedigers.

„Koninklijke edicten, algemene concilies en kerkelijke verordeningen, gesteund door wereldlijke macht, waren de treden waarlangs het heidense feest zijn ereplaats in de christelijke wereld verwierf. De eerste openbare maatregel die de zondagsviering afdwong, was de wet die door Constantijn werd uitgevaardigd. (A.D. 321) Dit edict verplichtte de stedelingen te rusten op ‘de eerbiedwaardige dag van de zon’, maar stond de plattelandsbevolking toe haar landbouwwerkzaamheden voort te zetten. Hoewel het in wezen een heidense verordening was, werd het door de keizer gehandhaafd na zijn nominale aanvaarding van het christendom.” *The Great Controversy*, 574.

De voortgang van het compromis dat leidde tot, en opnieuw zal leiden tot, de zondagswet, wordt weergegeven in de zeventienjarige periode van 313 tot 330, waarbij de eerste zondagswet van 321

het middenpunt van die geschiedenis vormt. Aan het begin was er een huwelijk van oost en west, en aan het einde was er de echtscheiding van oost en west. De eerste zondagswet is de middelste waymark die op opstand wijst, evenals de dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet, die, wanneer zij wordt voorafgegaan door de eerste letter en gevolgd door de tweeëntwintigste en laatste letter van het alfabet, het Hebreeuwse woord waarheid vormt. Het huwelijk aan het begin en de echtscheiding aan het einde identificeren de alfa-letter in overeenstemming met de omega-letter. De periode van 250 jaar die met Nero begon, draagt de handtekening van Christus, en zij spreekt over een onderwerp van tegenwoordige waarheid in de laatste dagen.

De periode van 250 jaar die aanvangt in 457 v.Chr. legt de nadruk op de staatskunde die door Antiochus de Grote wordt uitgebeeld, terwijl hij zich bevindt binnen de zeventienjarige periode van Raphia tot Panium. Wij verstaan dit als staatskunde, want in 457 v.Chr. begon ook een profetie van 2.300 jaar. De 2.300 jaar vormt de innerlijke profetische lijn die spreekt over Gods werk van verlossing, hetgeen overeenkomt met een symbool van kerkkunde. Anders dan de periode van 250 jaar die met Nero begon, behandelt de periode die in 457 v.Chr. begint de politieke rol van de laatste Amerikaanse president, die ernaar streeft Amerika en vervolgens de wereld groot te maken, terwijl hij het onjuiste katholieke begrip van een gouden tijdperk van duizend jaar van vrede bevordert.

De 250 jaar van de Verenigde Staten, die het aardbeest van Openbaring dertien is, markeren de afsluiting van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie, dat eindigt waar het begon, te midden van oorlog. De overwinnaars van de geschiedenis bepalen het verslag van de geschiedenis dat bewaard blijft. De door de draak aangedreven globalistische Democraten beschouwen de huidige anarchie als een revolutie, en de Republikeinen, die alleen maar praten en niets doen, beschouwen deze huidige geschiedenis als een burgeroorlog. De Democraten zijn vertegenwoordigers van de draak van de Bijbelse profetie, en de Republikeinen worden voorgesteld als afvallige protestanten, of, in de bewoordingen van Johannes in Openbaring zestien, zij zijn de valse profeet. De Verenigde Staten begonnen in een revolutionaire oorlog en eindigen met een revolutionaire oorlog. De Republikeinse Partij begon in een burgeroorlog en zij eindigen in een burgeroorlog. Republikeinen zien de burgeroorlog die de Democraten een revolutie noemen.

Trump bezit, als de laatste Republikeinse president, de profetische kenmerken van de eerste Republikeinse president, die verscheen in de uiterlijke geschiedenis van de Burgeroorlog. Lincolns uiterlijke Burgeroorlog was tevens de innerlijke geschiedenis van Jesaja's profetie in hoofdstuk zeven, vers acht, die eindigde in 1863, juist het jaar van de Emancipatieproclamatie. Het onderscheid tussen de twee partijen is een primair en fundamenteel profetisch beginsel. Het begon met Kaïn en Abel, die in de tijd van Christus werden vertegenwoordigd door de Sadduceeën en de Farizeeën, twee klassen van Kaïn die één Abel moesten vermoorden.

De Farizeeën en Sadduceeën vertegenwoordigen hen die ermee instemden hun Messias te kruisigen, om verschillende redenen, maar niettemin in overeenstemming. De Farizeeën beweerden de wet te handhaven, maar deden dat niet, evenals de Republikeinen. De Farizeeën beweerden de oorspronkelijke goddelijke wet te handhaven, maar interpreteerden de wet door de lens van hun eigen bevooroordeelde logica. Wat voor de Farizeeën de oorspronkelijke Wet was, is

voor de Republikeinen de Grondwet, juist die Grondwet waarvan zij beweren haar te steunen, maar dat niet doen. De Sadduceeën verwierpen de kracht van God, en hoewel zij een kleinere sekte waren dan de Farizeeën, beheersten de Sadduceeën in de tijd van Christus het religieuze en politieke landschap van Judea. De Democraten zijn een kleinere sekte dan de Republikeinen, zo klein dat zij moeten frauderen om aan de macht te blijven, maar aan de macht blijven zij, want hun tegenstanders, die beweren gelijke gerechtigheid voor allen te handhaven, doen niets om de beginselen van de wet die zij beweren te handhaven, ten uitvoer te brengen.

Er is niets nieuws onder de zon, en de twee politieke partijen in de Verenigde Staten maken evenzeer deel uit van het profetische landschap als de Farizeeën en Sadduceeën. Er zijn uiteraard vele andere parallellen langs deze profetische lijn, maar pas wanneer men de profetische verhouding ziet van de twee onheilige machten, die, hoewel zij tegenstanders zijn, zich verenigen tegen de heiligheid, ziet men vervolgens Ptolemaeus en Uzzia in het juiste licht. Beide zuidelijke koningen trachtten in dezelfde tempel te offeren, maar Ptolemaeus, uit Egypte, vertegenwoordigt een drakenmacht—de Democraten. Uzzia, als koning van Judea, is de leider van het heerlijke land, die het afvallige protestantisme is, of de valse profeet—de Republikeinen.

De verhouding tussen de draak en de valse profeet wordt op klassieke wijze voorgesteld op de berg Karmel. Op de berg vertegenwoordigde Achab de draak, en Izebels profeten van Baäl en Astoret vertegenwoordigden de valse profeten die tegenover Elia stonden. Het beest, namelijk Izebel, bevond zich nog achter de schermen in Samaria. De draak, verenigd met de valse profeet, werd ook voorgesteld door de vereniging van het heidense Rome en de Joden bij het kruis, evenals door de vereniging van de Democraten en de Republikeinen bij de zondagswet. De elementen van een verenigde macht worden vertegenwoordigd door de Democraten en de Republikeinen binnen de Republikeinse hoorn van het beest uit de aarde. Die twee onheilige politieke machten worden voorgesteld door Kaïn, en ook de lijn van Abel bezit een tweevoudige verdeling.

Abels geslachtslijn, die ten opzichte van Kaïns uiterlijke lijn de innerlijke lijn is, en wordt voorgesteld door twee klassen van maagden. De ontwikkeling van de protestantse hoorn van het beest uit de aarde, te weten de Verenigde Staten, wordt voorgesteld door een reeks godsdienstige reinigingen, beginnend met de gemeente van Sardis in 1798, toen de Verenigde Staten het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie werden. Sardis was een gemeente die de naam had te leven, maar dood was. Tegen 1798 waren de protestantse sekten die zich van de pauselijke kerk hadden afgescheiden reeds tot Rome aan het terugkeren. De christenen werden voor het eerst christenen genoemd in Antiochië.

„Het was in Antiochië dat de discipelen voor het eerst christenen werden genoemd. Die naam werd hun gegeven omdat Christus het hoofdthema was van hun prediking, hun onderricht en hun gesprekken. Voortdurend verhaalde men van de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden tijdens de dagen van Zijn aardse bediening, toen Zijn discipelen gezegend waren met Zijn persoonlijke tegenwoordigheid. Onvermoeibaar stonden zij stil bij Zijn leringen en Zijn wonderen van genezing. Met bevende lippen en tranen in de ogen spraken zij over Zijn doodsangst in de hof, Zijn verraad, berechting en terechtstelling, de lankmoedigheid en nederigheid waarmee Hij de smaad en foltering had verdragen die Hem door Zijn vijanden

waren opgelegd, en het goddelijke medelijden waarmee Hij had gebeden voor hen die Hem vervolgden. Zijn opstanding en hemelvaart, en Zijn werk in de hemel als de Middelaar voor de gevallen mens, waren onderwerpen waarbij zij zich met vreugde ophiielden. Terecht konden de heidenen hen christenen noemen, aangezien zij Christus predikten en door Hem hun gebeden tot God richtten.

“Het was God die hun de naam christen gaf. Dit is een koninklijke naam, gegeven aan allen die zich met Christus verenigen. Het was over deze naam dat Jakobus later schreef: ‘Verdrukken de rijken u niet, en slepen zij u niet voor de rechtbanken? Lasteren zij niet die voortreffelijke naam, die over u is uitgeroepen?’ Jakobus 2:6, 7. En Petrus verklaarde: ‘Maar indien iemand lijdt als christen, laat hij zich daarvoor niet schamen, maar God verheerlijken in deze zaak.’ ‘Indien gij gesmaad wordt om de naam van Christus, zo zijt gij zalig; want de Geest der heerlijkheid en van God rust op u.’ 1 Petrus 4:16, 14.” Van de apostelen, 157.

Aan de gemeente van Efeze werd de naam van christen gegeven, wat leidde tot de vervolgde gemeente van Smyrna; daarop volgde in de geschiedenis van Pergamus de gemeente van het compromis. Toen het pausdom de troon besteed, kenmerkte een scheiding Gods ware gemeente als de gemeente in de woestijn. De Roomse Kerk was Thyatira. Aan het einde van de woestijnperiode van twaalfhonderdzestig jaar verrees de kerk van het protestantisme, en vanaf dat punt wordt de protestantse hoorn voorgesteld door een goddelijke reeks van beproevingen en zuiveringen.

Het protestantisme begon toen Maarten Luther in 1517 zijn 95 stellingen op de deur spijkerde, en “23” jaar later, in 1540, begon de jezuïetenorde. In 2013 werd de 95e en laatste presentatie van de Tafelen van Habakuk aan de deur gespijkerd, en op 13 maart 2013 werd de eerste jezuïtische paus geïnaugureerd. Maarten Luther werd in diezelfde geschiedenis door paus Leo geëxcommuniceerd. Trek uw conclusie...

In 1798 beweerde de gemeente van Sardis de naam „protestants” te dragen, maar door naar Rome terug te keren, schoten zij reeds tekort in het hooghouden van hun naam. Toen het Milleritische Adventisme in 1844 de fakkel van het protestantisme overnam, vormde het een bestraffing van Jerobeam, de eerste koning van Israël, een natie die bloedverwanten waren van de stam in Juda, waar God Zijn tempel had geplaatst. Jerobeam richtte een vervalsing op, gebaseerd op de godsdienst die de vroegere slavernij van zijn natie vertegenwoordigde. Hij herhaalde Aarons fundamentele opstand door een beeld van een beest op te richten met alle profetische betekenis die met het verhaal verbonden is. Maar in zijn inwijdingsdienst bestrafte het Milleritische Adventisme zijn onwil om de ware aanbidding te blijven richten op het heiligdom waar God woont. Jerobeam wilde dat de focus van de aanbidding in Bethel en Dan zou zijn, als vertegenwoordiging van hen uit Sardis in 1844 die weigerden Christus naar het Allerheiligste te volgen.

Het milleritische adventisme verkoos terug te keren tot de religie van Rome, en nam juist de leerstellige argumenten over van hen die zojuist als valse profeten ontmaskerd waren door hun verwerping van Millers boodschap, als hun theologische meesters, teneinde hun verwerping van de profetische boodschap van de zeven tijden te rechtvaardigen. Het milleritische adventisme koos, evenals de ongehoorzame profeet, zijn eigen weg, in plaats van Gods leiding te volgen. De weg die door de dwazen wordt gekozen in alle beproevingen en zuiveringen van de wijze en dwaze

maagden vanaf de protestantse Reformatie en verder in de profetische geschiedenis, is de weg die terugvoert naar de aanbidding van het land waaruit u verlost werd, en zoals men zegt: “alle wegen leiden naar Rome.” Alle wegen, behalve Jeremia’s oude paden.

De protestantse Reformatie was voorafgeschaduwde door Mozes’ terugkeer naar Egypte om Gods volk naar het Beloofde Land te leiden. Toen zij eenmaal uit het land van gevangenschap waren, was het Gods voornemen Zijn uitverkoren volk Zijn wet te geven. In de lijn van Mozes en de protestantse Reformatie openbaarde opstand zich onmiddellijk na de bevrijding. God stelde Sardis op de proef, een volk dat beweerde een levende naam te hebben, maar ten tijde van de boodschap van William Miller dood was. In 1844 vonden twee zuiveringen plaats: de eerste was de zuivering van de gemeente van Sardis, die beweerd had protestants te zijn, maar als dood werd bevonden; vervolgens werden in datzelfde jaar de Millerieten gezuiverd, ter vervulling van de gelijkenis van de tien maagden.

De Democraten en de Republikeinen vertegenwoordigen twee politieke klassen die samen de Republikeinse hoorn vormen op het aardbeest van Openbaring dertien. De wijze en de dwaze maagden zijn twee religieuze klassen die samen de Protestantse hoorn vormen op het aardbeest. De wijze maagden bezitten de eerste naam die te Antiochië werd gegeven. De wijze maagden zijn christenen, maar zij zijn ook Filadelfiërs die de belofte hebben een naam te ontvangen.

Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God, en hij zal daaruit niet meer weggaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van mijn God, en de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel neerdaalt van mijn God; en Ik zal op hem mijn nieuwe naam schrijven. Openbaring 3:12.

De eerste keer dat God Zijn volk christen noemde, was te Antiochië, en de geschiedenis waarin de Laodiceaanse beweging van de honderdvierenveertigduizend overgaat in de Filadelfische beweging van de honderdvierenveertigduizend, is tevens de geschiedenis van Antiochus de Grote, naar wie de stad Antiochië is genoemd en die wordt voorgesteld aan het einde van een periode van 250 jaar tussen de veldslagen van Rafia en Panium.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.